

Itt járt a Jézuska.

Irta: *Kőhalmi Julia*. Marcali Gyóta.

Személyek: Anya, Irén, Zsuzsi, Klári, Gizi gyermekei, Anya, Péter, Sanyi, Kató gyermekei, Jézuska, angyalok.

I. FELVONÁS.

Szín: Tetszésszerint berendezett lakás. Az asztalnál a 4 testvér karácsonyi meglepetéseken dolgozik. Mikor a függöny felgördül, énekelnek: Mária a világra nékünk... vagy más éneket.

I. JELENET.

Irén: De szorgalmasak vagyunk!

Zsuzsi: Sietnünk kell, mert még sok a tennivalónk!

Gizi: Alig van pár óránk, s addigra feltétlenül készen kell lennünk!

Irén: Én készen is leszek. Nézzétek csak ezt a remek babaruhát!

Zsuzsi: Szegény kis Katóka, de fog örülni, ha meglátja!

Klári: Szegényke, azt még nem tudja, miért.

Irén: Mert szegények. Szegényebbek a templom egerénél.

Klári: A tanítónéni azt mondta: kisleányok, tudom, hogy ti mindnyájan szeretitek a Jézuskát. Jó cselekedetekkel puha jászolt akartok készíteni neki. Az viszi a legdrágább ajándékot a Jézuskának, aki szent karácsony napjára minél több könnyet töröl le. Aki segít a szegényeken, az árvákon, elhagyottakon...

Zsuzsi: Akkor elhatároztuk, szívünkkel, lelkünkkel azon leszünk, hogy tehetségünkhöz mértén letöröljünk egy-két könnyet.

Irén: Mert a karácsony szent napja az, amelyen egyetlen bánatos könnynek sem szabad hullani.

Gizi: Istenem, de jó is lenne, ha valóra válna, hogy szent karácsony napján csak szívből fakadó nevetés hallatszana fel a magas égből.

Klári: Könny pedig csak olyan, amely örömből fakad.

Zsuzsi: Édesanyám, meg édesapám szemében minden szenteste ott látom csillogni az örömkönnny ragyogását a gyertyafénytől megvilágítva.

Irén: Kezüket imára kulcsolják és örömtől fátyolos hangon éneklük velünk együtt: Mennyből az angyal...

Klári: Én megkérdeztem egyszer édesanyánkat, miért hullanak szent karácsony estéjén könnyei? Azt felelte rá, kisleányom, amikor látom a ti örömtől sugárzó kis arcotokat,

amint a karácsonyfa alatt egyszerre szeretnétek magatokhoz ölelni Jézuska ajándékait, akkor feltör lelkem mélyéből egy könnyes imádság, a megszületett betlehemi Kisdédhez, amelyet nem tudok szavakkal elmondani, csak örömkönnyekkel. Ezeket suttogja könnyes szeretetem: Hála Neked, Jézusom, hogy mosolyt fakaszthatok, örömet adhatok a Te jóvoltodból.

Gizi: Csodálatos nap is a szentkarácsony este!

Zsuzsi: Beszéd közben is járjon ám a kezetek! De a nyelvek se pihenjen!

Klári: Ne csipkelődj Irén! Jár Zsuzsinak a keze is, ha nem is olyan gyorsan, mint a nyelve.

Zsuzsi: Csak beszéljetek, nem bánom, ha csipkedtek is. De tanácsolok valamit. Már az előbb akartam mondani, ki-kí mesélje el, miként képzelte el a Jézuska jövetelét mikor kicsi volt és nem tudta, hogy...

Gizi: Ez igazán kedves gondolat. Kezdheted is Zsuzsikám. Mi pedig hallgatjuk, mint a szép mesét.

Zsuzsi: Hát... de ne nevessetek ki... Én úgy képzeltem el, hogy ilyenkor, karácsony előtt, nagy sürgés-forgás van a Mennysországbán. Az angyalok apraja és nagyja munkában van.

Irén: Pont így képzeltem én is.

Zsuzsi: Díszítik a fákat, rendezik a szebbnél-szebb ajándékokat, a főangyal az aranykönyvvvel jön-megy. Olvassa a neveket. És kinek-kinek érdeme szerint elhozzák szent karácsony éjtszakáján a szép ajándékot, karácsonyfát és mindent.

Klári: Ha szemem becsukom, sokszor látom is, hogy az ég fényes, csillagai, mint az aranykapuk, kinyílnak. Minden aranykapun kilép egy-egy angyalka, kezében a ragyogó karácsonyfával. És kíséri őket a mennyei énekkar, amely lágyan, halkan énekel. (Csendes az éj... Ének.)

Gizi: S hogy az angyalok jövetele hallható ne legyen, rendszerint puha fehér hószőnyeggel borítja be a földet a jó Isten.

Irén: Mi pedig szerető szívvel, földöntúli örömmel várunk, hogy mikor szólal meg a csilingelő kisharang, amely jelzi, hogy megérkezett a Jézuska. Eljött végre a szent pillanat. Itt járt a Jézuska!

Zsuzsi: Ugy látom, teljesen egyformán képzeltük el mind a négyen.

Klári: Olyan csodás a fehér hótakaró! Mintha el akarna tüntetni ezen a szent napon a földről minden szennyet.

Gizi: Fehérbe öltözik a leggazdagab palota, de a legszegényebb kunyhó is. Mintha ezzel is intené Isten az embereket. Fehér ruha alá fehér lelket! Mert csak a tiszta, csak a fehér lélek tud igazán, felszabadultan örvendezni.

Irén: A mi családunkban mindenki fehér lélekkel várja a Jézuskát.

Klári: Bárcsak minden házban így lenne!

Zsuzsi (cipőket tisztított): Én már kész is vagyok. Ugy ragyognak, mint a Gizi képe!

Iré: Na, de én sem maradtam el, minden ruha megfoltozva, minden harisnya megjavítva!

Klári: A jó Isten megsegített bennünket.

Iré: A jó cselekedetekhez Isten segít.

Gizi: Mindent becsomagolunk, de gyorsan, mert még karácsonyfa-díszítéssel hátra vagyunk (Csomagolnak.) Előre is megmondom, a cukorból torkoskodni tilos!

Iré-Zsuzsi: Hogy tételezel fel rólunk ilyet?!

Klári: Na, jól van, nem kell mindjárt magatokra venni és felhuzni az orrocskátokat!

Gizi: Munkára fel!

Zsuzsi: Itt egy kicsi hely sincs, ne hozzuk ide a fát, díszítsük a másik szobában.

Klári: Igazad van.

Gizi: Én úgy szeretek karácsonyfát díszíteni!

Iré: Csak az a kár, hogy egy évben egyszer van karácsony.

Gizi: Hát akkor menjünk! Díszítsük fel olyan szépen, mintha igazán a csillagos égből, az aranykapun át hozná a fényes angyalka. (Leszállt az ég dicső királya... ének.) (Kivonulás után is folytatják az éneket.) Nagyon halkan behallatszik.

II. JELENET.

Anya: Gyere csak fiacskám, itt jó meleg van, kint megvesz az Isten hidege.

Fiú (nem más, mint az álruhás Jézuska. Rongyos ruha, zsákba csavart láb, tarisznya, bot): Nem fázom én, néni.

Anya: Nem? Hiszen úgy reszketsz, mint a nyárfalevél! Egész lila vagy! A kezéd el van gémberegve. Mutasd, felmelegítem! (Dörzsöli kezét.)

Fiú: De jó hozzám a néni, pedig én csak egy koldúsgyerek vagyok!

Anya: Szegénykém, hol otthonod és milyen lehet, hogy ilyen hidegben ezen a szent estén koldulni vagy kénytelen?

Fiú: Nagyon messziről jövök.

Anya: Na, ugy-e, már nem fázik úgy a lábad? Ül le!

Fiú: Köszönöm, nem. A néni szeretete melegít, a hangja meg olyan puha, mint a bársony simítása.

Anya: Nem vagy éhes, fiacskám?

Fiú: Én mindig éhes vagyok, vágyódom mindig a jóságra, éheznek mindig a szeretetre.

Anya: Nagyon okos kisfiú lehetsz, olyan szépen beszélsz.

Iré (bedugja a fejét): Jé, édesanyámnak vendége van? Lányok, gyertek csak. (Mind bejön.)

Anya: Nézzétek csak, ez a szegény fiú itt álldogált és fagyoskodott az ablak alatt. Behívtam őt.

Zsuzsi: Jól tette, édesanyám.

Fiú: Nagyon jó édesanyátok van.

Gizi: Ki vagy?

Inci: Nem fázik a lábad?

Klári: Honnan jössz?

Zsuzsi: Hová akarsz menni?

Anya: Szegényke, hogy tudjon egyszerre négy kérdésre felelni? Beszélgetsetek csak, én addig hozok neki egy kis enivalót, mert éhes is.

Fiú: Jó nektek, van meleg fészketek, szerető édesanyátok. Ó, hányan vannak, mint én is, akik dideregnek, fáznak, éheznek! Árván, elhagyottan járják az élet rögös útjait. Ha éhesek és egy falat kenyérért nyújtják vézna kis kezüket, harapós kutyával kergetik el őket. Engem is... Pedig én mindenkít úgy szeretek. Ha rongyos is vagyok, ha szegény is vagyok, én az Isten gyermeke vagyok.

Gizi: Mi nem kergetünk el, ne félj, maradj velünk! Ma karácsony szent estéje van. Eljössz velünk és meglátod, hogyan viszünk három szegény elhagyatott családnak mosolyt és szeretetet.

Fiú: Ilyen rongyos gyerekekkel, mint én? Végig jönnétek az utcán?

Iré: Te arról, hogy szegény vagy, nem tehetsz! De mindjárt segítek én rajtad! Nézd ezeket a ruhákat, Péternek, egy másik szegény gyermeknek akartuk vinni. Akkora éppen, mint te. Menj át a másik szobába és öltözz fel, jó meleg ruha.

Gizi: Itt egy cipő is!

Iré: Nesze harisnya!

Zsuzsi: Jó meleg alsóruha!

Klári: A fejedre sapka.

Fiú: Igazán jók vagytok hozzám. Elfogadom tőletek, mert látom, jó szívvel adjátok. De mit visztek helyette?

Iré: Ne aggasszon az téged. Nézd ezt a rengeteg ajándékot, mind Tóthéknak visszük.

Fiú: A mennyei Atyám jutalma majd nem marad el, meglátjátok (mosolyog).

Zsuzsi: Elég jutalom nekünk már az is, hogy sápadt arcodra mosolyt derítettünk. Egy mosoly, egy szalmaszál a kis Jézuska jászolába.

Fiú: Akkor felöltözöm és veletek megyek Tóthékhoz. (El.)

Zsuzsi: Inci, igazán okos leány vagy. Nekem eszembe se jutott volna, hogy neki adjuk a ruhát.

Klári: Jobb helyre alig adhattuk volna. Rongyosabb, szegényebb még a legszegényebb Tóth Sanyinál is!

Anya (kezében pohár, tányéron fehér kalács): Itt van egy kis tea, jól fog tenni szegénykének.

Irén: Édesanyám, én úgy sajnálom őt.

Anya: Hová lett?

Zsuzsi: Felöltöztetjük a Tóth Sanyinak szánt ruhába. Annak majd kerítünk másikat. Nem baj, ha nem is karácsonyra kapja.

Anya: Jó helyre vezérelte az Isten ezt a szegény fiút, talán se apja, se anyja. Nem engedjük el, megosztjuk vele a karácsonyi örömlünket.

Irén: De jó lesz! Négy lánya mellé fiút küldött a Jézuska.

Fiú (bejön átöltözve): Nem vagyok én ilyen szép ruhához szokva. Lakásom egy rozoga istálló, ahová pedig ez a szép ruha nem való.

Klári: Milyen szép lettél! Nem is tudom, mi a neved? De most már ne is mondd meg. Adunk mi neked nevet, édes testvérke leszel, nem engedünk el, a mi testvérünk leszel, köztünk maradsz!

Fiú: De jó, van egy fiú testvérünk is. Most már öten vagyunk testvérek.

Anya: Egyél, már, kis fiam! Elhül a jó meleg tea. Átfázott kis testednek jót tesz.

Fiú (eszik, iszik): Nagyon jók vagytok hozzám.

Anya (símogatja): Édes kis fiú.

Fiú: Édesanyám, olyan szeretettel vesz körül engem, ismeretlen koldús gyereket, mint a betlehemi istállóban Szűz Mária a Kisdedet.

Lányok: Szedjük össze a csomagokat és induljunk!

Anya: Én is elkészítettem a kalácsos csomagot. Itthon ne hagyjátok!

Zsuzsi: Induljunk! (csomagokkal megrakodva el.) Örömet, boldogságot vinni, mosolyt fakasztani, könnyeket törölni!

Irén: Nagy nap van ma!

Fiú: A szeretet ünnepe.

Anya: Békességes szent karácsony este. (Krisztus Jézus született..., kivonulnak.)

(*Függöny le.*)

II. FELVONÁS.

Szegényesen berendezett szoba. Az Anya ölében ül Katóka, körülötte Péter és Sanyi. Az Anya mesél, közben Katónak rongyból babát készít.

Anya: És lement a nagy úr a cipészhez. Látja a kilenc gyereket, egyet adj nekem, mondja. A cipész sorba állítja a kilenc gyereket, és nem tudja, melyiket adja oda.

Péter: Melyiket?

Anya: Egyiket se! A nagy úr mérgesen csapta be maga után az ajtót, a cipészt pedig körülvette kilenc gyermeke és újra kezdte a szép karácsonyi éneket. (Mennyből az angyal...)

Sanyi—Péter: Énekeljünk mi is, édesanyám! (Átölelik anyjuk nyakát és énekelnek.)

Kató: Ugy-e a cipész azért nem adott volna egy gyermeket se, mert nagyon szerette őket?

Anya: Mint én titeket!

Péter: Én is nagyon szeretem édesanyám. (Ölelik, csókolják.)

Anya: Eppen azért kétszeresen fáj, hogy az év legszen-
tebb estéjén se meleg szobával, se élelemmel nem láthatlak el titeket. A szívem majd meghasad a fájdalomtól.

Sanyi: Hát édesanyám, azt hiszi, hogy én fázom? Ha érzem, hogy a hideg bántani akarja a lábam, így csinálom-e! (ugrál.)

Péter: Ha pedig a kezem fázik, úgy csinálom, mint a halászkok, (karját lengeti.) Még melegem is van, a mindenit neki!

Kató: Én meg nem fázom, mert édesanyám szíve melegít.

Anya: Én meg azért nem fázom, mert a szeretetetek melegít. No, de nézzünk egy kis vacsora után.

Péter: Mi lesz vacsorára?

Anya: Majd meglátjátok kicsikéim! (Tejet önt pohárba, magának nem, meg egy-egy szelet kenyeret ad mellé.)

Kató: Tejeeske! De jó!

Anya: Egyetek jó étvággal! Ugy-e, milyen jó vacsora?

Péter: Hát édesanyám, miért nem tölt magának?

Anya: Én nem vagyok éhes! Ettem már. Egy falat se menne le a torkomon.

Sanyi: Ma szent karácsony estéje van. Ezen a szent napon nem szabad hazudni. (Szájára üt.) Nem szabad nem igazat mondani.

Péter (a másik kettő is odatartja poharát): Én megfelezem az enyémet.

Kató: Enyémből egyél!

Péter: Én mind odaadom, nem vagyok éhes.

Anya (könnyeit törülgeti): Fiacskám, ma szent karácsony estéje van, nem szabad hazudni, drágák vagytok, mindegyiketekből veszek. (Tölt egy pohárba.)

Kató (eszik): Egész finom ez a tejeeske!

Sanyi: Ugy-e, édes, nincs az a kevés, ami elég ne lenne!

Anya: Igen, fiacskám, csak szeretetből legyen sok, akkor a szegénység se teher! Ezen a szent estén a gazdag gyerekek ajándékot kapnak. Én nem adhatok mást, csak ezt a pár szót vésem kitörülhetetlenül szívetekbe: „Sose szűnjetek meg szeretni!“ A szeretet olyan drága kincs, amely a síron túl is örökké él.

Sanyi: Igérjük, édesanyám, hogy ezt a karácsonyi ajándékot a szívünkbe zárjuk és holtig megőrizzük.

Kató: Édesanyám, álmos a két babám, lefektetem.

Anya: Énekelj neki valami szépet, hamarabb elalszik.

(Énekel: Feljött már a fényes csillag, este van már, este...) Aludj szépen kis Jézuska, tente baba, tente. Sok kis angyal őrzi álmod, halkán énekelve, aludj csendben kis Jézuska, tente baba, tente.) (Közben az asztalt letakarítják.)

Kató: Már el is aludt az édes... Pszt! Csendben legyünk!

Sanyi: Meséljen, édesanyám! (körülfogják.)

Anya: Miről?

Péter: Valami szépet...

Anya: Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gazdag ember, annak két fia, meg egy kislánya. A gazdag ember háza leégett, a jó Isten folyton csapásokkal sújtotta. De ő nagyon jó ember volt. Sose zúgolódott. Egyszer aztán megbetegedett és meghalt. (Szemét törülgeti.) Itt maradt a szegény özvegyasszony három gyerekkel. Sokat dolgozott szegény, hogy legalább a kis kenyeret, meg a kis ruhát megszerezhesse kis árváinak.

Péter: Hiszen ez nem mese! Ez rólunk szól, való igazság!

Anya: Most jön a mese. Az éjjel azt álmodta a három kis árva édesanyja, hogy a Jézuska gyűlésre hívta össze a kis angyalkákat a Mennyországban. Elővette az aranykönyvet és így szólt: Somogymegye kellős közepében van egy kis puszta. Ott lakik egy szegény asszony, három kis árvájával. Úgy látom e könyvből, hogy abban a hajlékban 6 éve nem jártatok. Mi annak az oka, hogy annak a három kis árvának oly rég nem volt karácsonyfája? Felelj főangyal!

Sanyi: Istenkém, mit felelt?

Anya: Ezeket: Jézuskám, hiszen Te mindent tudsz, miért kérded? miért nem volt karácsonyfájuk? Mert annyi fenyőfája sincs árva Magyarországnak, amennyi árvája van. Erdélyben még mindig sírnak az oláhoktól elüldözött szegény magyar gyermekek, Jézuskám, hozzá karácsonyfát, édes kis Jézuskám, hallgasd meg imánk...

Péter: Aztán?

Anya: Jézuska szomorúan sóhajtott és azt mondta: Én pedig azt akarom, hogy Magyarországon ne legyen síró, egyetlen boldogtalan gyerek se! Ha csak egy fenyőgallyat is, de minden házhoz térjete be, mely, mint hajdan a pálmaág, úgy hirdesse és jelképezze a békességet, örömet. Béke legyen és öröm, mert ahol e kettő él, ott fészkel a boldogság, a megértés, és a szeretet.

Sanyi: De szép álom volt...

Anya: Az angyalok mélyen meghajoltak Jézuska előtt és azt mondták: Parancsod szerint legyen, Uram! Nem lesz karácsony éjtszakáján síró magyar, csak boldog. És megnyílt a Mennyország aranykapuja, az angyalsokaság megindult Erdély bérceire, a Felvidék hegycúcsaira fenyőgallyakért.

Péter: Ha én egyszer ilyen szépet álmodhatnék!

Anya: És rövid idő múlva a karácsonyfákkal feldíszítve Jézuska parancsára készen állott az angyal-hadsereg, hogy ezen a szép éjtszakán fehér pelyhek hullása közben minden házba örömet, békét és boldogságot hozzanak. És elhangzott a vezényszó és szálltak le a földre és énekelték: Hullanak a fehér pelyhek...

Kató: Édesanyám, nekünk is hoztak az angyalkák karácsonyfát?

Anya: Igen. Meg sok-sok ajándékot. Péternek színes ceruzát, Sanyinak új térképet, Erdélyt külön lapon.

Sanyi: Igaz ez, édesanyám? Jaj, de boldog vagyok!

Anya: Katónak babát, mindeteknek szép ruhát és cipőt, el se tudom számolni, mi mindent.

Péter: Édesanyám olyan jó, hogy jóságáért a ma születendő kis betlehemí Jézuska csodát tesz. (Kopogás.)

II. JELENET.

Fiú és Klári (bejönnek, Dícsértessék-kel köszönnek.)

Klári: Erre jártunk, benéztünk. Gondoltam, elhozom bemutatni fiútestvérem.

Sanyi: Ki ez a fiú?

Klári: A testvérem.

Péter: Ej, de ismerős képed van, pajtás!

Fiú: Talán hasonlítok valakihez?

Péter: Csak eszembe jutna, kihez!

Klári: A Jézuska küldte karácsonyi ajándécul.

Kató: Édesanyám, álmos vagyok.

Anya: Hát az éjjéli misére ki jön el?

Kató: Igaz, akkor nem is vagyok álmos! (Feje az asztalra hanyatlik, elalszik.)

Anya: Kedveseim, de szeretnélek benneteket megkínálni valamivel.

Péter: Sajnos, nincs semmink.

Anya: De bizony van! Most jut eszembe, hogy a padlásan a szalma között van vadvadkörtém. Gyertek Péter, Sanyi, segítsetek lehozni! Öt perc se telik bele és itt vagyunk!

Fiú: Testvéreink is örömet visznek, mi is örömet hoztunk. Ilyen szegénység. (Szétnéz.)

Klári: Siessünk, mert nem végeztünk! (Klári behozza a fát, gyertyát gyújt. A fiú segíti a csomagokat behozni.) Istenkém, de nagy lesz az öröm!

Fiú: Én is boldog vagyok! Már hallom is, ahogy mondják: Itt járt a Jézuska. Maga után nem hagyott mást, csak örömkönnyes boldogságot.

Klári: Itt járt a Jézuska!

Fiú: Valóban Ő itt van! Ő küldött most titeket a szegény Szabóékhoz, az árva Tóthékhoz, az Ő nevében jöttetek

könnyeket letörölni. Áldása legyen rajtatok. Az árvák édesanyja álmot látott. Az édesanyák álma sokszor valóra válik.

Klári: Menjünk! A boldogságukat nem akarom meglopni. Legyen a boldogság temploma ma ez a kis hajlék. (El.)

Kató (felébred): Jézuskám, édesanyám! Itt járt a Jézuska! (Anyá, Péter, Sándor jönnek.)

Mind: Csoda történt! Itt járt a Jézuska! (Nézegetik az ajándékokat.)

Péter: Színes ceruza! Sapka, cipő!

Sanyi: Térkép, a megnagyobbodott Magyarország! Erdély! Istenem, de boldog vagyok. Kabát, nadrág!

Kató: Igazi baba és mennyi ruha!

Sanyi: Édesanyám, hát maga sír?

Anyá: Örömkönnyek ezek, kisfiam. Nagyon boldog vagyok! Az álmom valóra vált.

Péter: Nézze édesanyám, ez a kendő biztosan a magáé!

Anyá: De szép, de jó! (Magára teríti). Milyen meleg!

Kató: Itt járt a Jézuska!

Sanyi (a térképet nézi): Ez itt a megnagyobbodott Magyarország! (Letör egy kis gallyat a fáról.) Ezzel díszítem fel az én legkedvesebb karácsonyi ajándékom. (Énekel: Fenyőgallyas kis Jézuska, lelkem drága gyöngye; A szeretet fehér szárnyán jöttél le a földre; Hozzád sóhaj, édes Kisded, az egész világ ma; Segítsen e megtört népen kis kezed áldása! — Fenyőgallyas kis Jézuskám szép hazám nevében, Karácsonyi ajándéku' jobb jövőnket kérem. Hozzád sóhaj stb.) (Megszólal a harang.)

Anyá: Gyerekeim, menjünk az éjféli misére! (Másodikat harangozták.) Adjunk hálát a kis Jézuskának, aki boldogság házává tette kicsi hajlékunkat.

III. FELVONÁS.

Szól a harang. Az asztalnál ülnek. Diót törnek, játszanak.

Anyá: Másodikat harangozzák az éjféli misére.

Zsuzsi: Már alig várom, hogy induljunk!

Anyá: Látjátok, gyermekeim, most a nagy jószívűségtek áldozatai lettetek.

Iren: Ilyet ne tessék mondani! Mi nem vagyunk áldozatok. Lemondtunk a karácsonyfáról, hogy végre Szabóéknak és Tóthéknak is legyen egyszer boldog napjuk.

Zsuzsi: Ha látta volna azt az örömet, amit Szabóéknál okoztunk! Az ablakon át belestünk, mikor sikerült becsémpészni a szép karácsonyfát, meg a sok-sok mindent.

Iren: Én is sírtam... Igaz, hogy örömkönnyek voltak. A kis Ilonka alig tudta elrebegni imáját, ahogy meglátta a karácsonyfát.

Zsuzsi: Gyuri meg egyre ezt hajtogatta: Itt járt a Jézuska. Itt járt a Jézuska!

Klári: Én nagyon szomorú vagyok! Ti mentetek ketten Szabóékhoz, Gizi meg onnan elment az öreg féllábú János bácsihoz.

Gizi: Édesanyám, nincs az égen annyi csillag, nincs annyi fűszál a réten, amennyi áldást kért magára Istentől az öreg János bácsi.

Klári: Én szomorú vagyok, új testvérünk hűtlenül elhagyott... Pedig de lelkesen segítkezett nekem Tóthéknál. Olyan szépeket mondott, hogy soha el nem felejttem.

Anya: Szegényke, talán azt gondolta, hogy idegen létére zavarná a boldog karácsonyesténket.

Iren: Hát nem játszunk tovább? Én elvesztettem 14 diót, szeretném legalább a felét visszanyerni.

Anya: Ne játszatok tovább, gyermekeim. Jó lesz készülni, mert aligha férünk be a templomba, ha későn megyünk.

Klári: Ezen a szent estén még a legmegátalkodottabb is Istenhez tér.

Gizi: Csodálatos szent este van ma.

Anya: És mindezt a betlehemi Kisdednek köszönhetjük, mert leszállt a bűnös földre, hogy boldogságot, békességet hirdessen. Készülődjünk! (Felállnak az asztaltól, közben nyílik az ajtó és elől egy angyal a feldíszített fenyővel, majd több angyal ajándék-csomagokkal, végül Jézuska, fehér ruhában, glóriával fején.)

Mind (letérdelnek): A Jézuska!

Jézuska: Ne féljeteK testvérekéim, keljeteK fel!

I. Angyal: Annyi szépet és jót mesélt Jézuska rólatok, hogy a legszebb ajándékokat tinékteK hoztuk.

Jézuska: Személyesen győződtem meg jóságtokról. Az az elhagyott rongyos szegény gyermek én voltam. Jól esett a szeretet, mellyel körülvetteteK.

II. Angyal: Ma rideg a világ, a szeretet legkisebb morzsájáért sokszor mindenünket feláldozzuk. A ti nemes szívetekben sok szeretet lakozik. Adjatok belőle ezután is bőségesen az arra rászorulóknak.

III. Angyal: Minden jócselekedet előbb vagy utóbb elveszi jutalmát.

IV. Angyal: A ti önzetlen szereteteteK, amely boldogságot adott ma 13 embernek, be lesz jegyezve a mennyei aranykönyvbe.

Jézuska: Mosolyogjatok testvérekéim, hiszen ti mondtátok nekem, hogy a legnagyobb jutalom számotokra, ha jóságtokért egy mosolyt láttok. Tegyetek engem is boldoggá és mosolyogjatok.

Klári: Édes Jézuskám, jóságod annyira eltölti szívünket, hogy szóhoz sem jutunk.

Gizi: Csak egyet tudunk mondani: Köszönjük, százszor és ezerszer jószágodat édes Jézuskám!

Jézuska: Legyetek nagyon boldogok, édes testvérekéim! Tudom, azok is lesztek a világ legszentebb Asszonya, a ti Édesanyátokkal együtt örökös boldogságtok fölött. Ez a szent Asszony az én Édesanyám, aki szeretettel ölel magához mindenkit.

I. Angyal: Uram, nem időzhetünk sokáig, mert hála Istennek, még több ilyen jó gyermekhez kell mennünk, amilyenek ti vagytok.

Jézuska: Megáldalak titeket kis testvérekéim! Az én áldásom és szeretetem kísérjen benneteket át a mennyei aranykapun, ha egyszer itt lesz az idő, odafenn is találkozhatunk.

Csak ne felejtsetek el soha, szeressetek örökké.

Mind: Míg a szívünk dobogni fog, szeretni akarunk kis Jézuskánk! (Áldásra letérdelnek, az angyalok, Jézuska elvonul.)

Anya: Itt járt a Jézuska! Soha ilyen szép karácsony estét! (A fa köré csoportosulnak.)

Klári: Mennyi ajándék!

Irén: Ruha, cipő!

Gizi: Korcsolya!

Zsuzsi: Még baba is!

Klári: Nekem meg egy levél! Mi van benne? (Kiveszi, olvassa.) Jóságos Klárika, amikor bánatos voltál, hogy hűtlenül elhagytalak. Akarod, hogy mindig veletek legyek? Zárj hófehér kis lelkedbe testvérkém... Jézuskám, Istenem... (Távolról harangszó.)

Anya: Harmadikat harangozzák. Siessünk, mert még igazán elkésünk. Szálljon ma énekünk és imánk a Jézuska után! Köszönjük meg Neki e földöntúli nagy boldogságot. Zengjen az ének, mert örömnapp van ma!

Klári: Csodálatos szent éj.

Mind: Karácsony éjtszakája...

(Fel, nagy öröme, ma született...)

Vége.